

РЕШЕНИЕ

№ 834

гр. София, 08.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 106-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ

при участието на секретаря ПАВЕЛ АЛЪ. БОЖИНОВ
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ Административно наказателно дело № 20211110207344 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 - 63 ЗАНН.

Образувано е по жалба от АЛ. ИВ. Д., ЕГН ***** срещу наказателно постановление № 9939/27.11.2020 г., издадено от Г.Г. – началник на 03 РУ-СДВР, с което на основание чл. 257, ал. 1 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР, обн. в ДВ бр. 53 от 27.06.2014 г./ му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100,00 /сто/ лева за нарушение на чл. 64, ал. 2 ЗМВР.

В депозираната жалба са инвокирани оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения в предходната фаза на административнонаказателното производство, довели до ограничаване правото на защита на привлеченото към отговорност лице, за несъответствие на твърдените от административните органи фактически положения с обективната действителност, както и за некоректно приложение на материалния закон. Отправена е молба за цялостна отмяна на атакувания санкционен акт като неправилен и незаконосъобразен.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, явява се лично, като поддържа жалбата и изложените в нея съображения.

Въззиваемата страна, редовно призована, представлява се от гл.

юрк. Христо Христов, с пълномощно по делото, който оспорва жалбата и пледира за пълна доказаност на вмененото административно нарушение, в каквато насока изтъква конкретни аргументи. В допълнение са представени и писмени бележки. Претендира се присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14, чл. 18 и чл. 107, ал. 5 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити обуславящи нейната редовност, което предпоставя пораждането на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

С акт за установяване на административно нарушение № 644400/20.11.2020 г., съставен от ЦВ. Д. ЦВ. – полицай в сектор „Метрополитен“ при СДВР и в присъствието на свидетеля К.В.Б. - очевидец е констатирано, че на 20.11.2020 г., около 20:15 часа, на метростанция „Сердика-1“ /перон/, находяща се в гр. София, бул. „Мария Луиза“ и бул. „Тодор Александров“, при извършена полицейска проверка на жалбоподателя Д. и многобройни устни полицейски разпореждания да напусне метростанцията, тъй като е във видимо нетрезво състояние и без поставена предпазна маска на лицето.

В акта е отразено, че е нарушена разпоредбата на чл. 64, ал. 2 ЗМВР, като след съставянето му препис от същия е връчен на Д. при условията на отказ, което обстоятелство е удостоверено с подписа на свидетел.

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното

наказателно постановление № 9939/27.11.2020 г. от Г.Г. – началник на 03 РУ-СДВР, с което на основание чл. 257, ал. 1 ЗМВР, при изменение на фактическите констатации от акта, на жалбоподателя Д. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100,00 /сто/ лева за нарушение на чл. 64, ал. 1 ЗМВР, изразяващо се в това, че на посочените в АУАН време и място, привлеченото към отговорност лице не е изпълнило издадено му полицейско разпореждане и след надлежно предупреждение, съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задълженията си по служба.

По делото липсват доказателства препис от НП да е връчен на въззивника, поради което съдът приема, че жалбата, инициирала производството пред настоящата съдебна инстанция, е подадена в законоустановения срок.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и **т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС** /, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено на формално основание, поради наличието на допуснато съществено процесуално нарушение от категорията на абсолютните, довело закономерно до накърняване правото на защита на жалбоподателя Д..

С ДВ бр. 81 от 2016 г., в сила от 14.10.2016 г. законодателят е предвидил в разпоредбата на чл. 267, ал. 1 ЗМВР, че актове за установяване на административни нарушения на ЗМВР могат да се съставят не от всички

полицейски органи, а единствено от тези, които са оправомощени изрично от министъра на вътрешните работи. По делото няма спор, че към датата на изготвяне на процесния АУАН свидетелят ЦВ. Д. ЦВ. е заемал длъжността „полицай“ в сектор „Метрополитен“ при СДВР, но същевременно наказващият орган не е ангажирал доказателства за оправомощаване на посоченото лице, въпреки отправеното искане от съда с разпореждането за насрочване на делото в очертаната насока, което пък мотивира извод, че полицейският орган не е разполагал с правомощия да констатира нарушения на обсъдения нормативен акт.

Липсата на компетентност, независимо от нейните разновидности – материална, персонална, териториална или по време, представлява хипотеза, граничеща с недопустим административен произвол. Органите на изпълнителната власт могат да упражняват функциите си дотолкова, доколкото това е предвидено в съответния нормативен акт. Напускайки тези рамки, действията им се окачествяват като незаконосъобразни и представляват неправомерно вмешателство в чужда правна сфера.

Визираният драстичен процесуален порок представлява самостоятелно основание за отмяна на атакуваното наказателно постановление, а това поначало не налага аналитичното обсъждане на доказателствените материали и последващата преценка по същество дали твърдяното административно нарушение е налице. Така съставеният незаконосъобразен акт не би могъл да констатира вмененото нарушение, да повдигне обвинение за неговото извършване и не на последно място - да сезира валидно административнонаказващия орган. Обжалваното НП, макар и издадено от компетентен орган, следва да бъде отменено, тъй като липсва годен обвинителен титул. Нарушението е от такова естество, че не може да бъде преодоляно по силата на чл. 53, ал. 2 ЗАНН.

На следващо място – от прочита на АУАН и НП е видно, че актосъставителят и наказващият орган не са изпълнили акуратно задълженията си по чл. 42, т. 4 ЗАНН, съответно по чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН за детайлно описание на вмененото нарушение и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност. За настоящия съдебен състав не става ясно какво е естеството на твърдяната от административните органи деятелност, доколкото в акта отсъства

информация Д. да е отказал да изпълни дадените му множество устни полицейски разпореждания да напусне метростанцията, а в НП липсва каквато и да било конкретизация на деянието /сочи се неизпълнение на полицейско разпореждане, но не и какво е било неговото съдържание/. Констатираната непълнота при словесното описание на „обвинението“ в АУАН и издаденото, въз основа на него НП не би могла да бъде запълнена от анализа на доказателствения материал, тъй като е рефлектирала неблагоприятно върху гарантираното от закона право на защита на жалбоподателя да узнае параметрите на претендираната спрямо него юридическа отговорност. Допуснатото съществено процесуално нарушение също представлява самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление.

Макар да не е наведено като изрично възражение в жалбата, съдът служебно констатира и липсата на кореспонденция при словесното описание на твърдяното административно нарушение в АУАН и НП, имайки предвид обстоятелството, че наказващият орган е вменил допълнителни факти за препятстване на полицейски орган да изпълни задълженията си по служба /неясно обаче кои от тях?!. Обсъденото противоречие е съществено, тъй като на практика атакуваният санкционен акт е издаден за напълно различни фактически положения, съобразявайки и факта, че при противозаконно пречене на орган на МВР да изпълни функциите си е приложима санкционната норма на чл. 264, ал. 1 ЗМВР, а не тази на чл. 257, ал. 1 ЗМВР т.е. касае се за отделни административни нарушения. В тази връзка, абсолютно недопустимо е едва с НП да се вменяват фактически положения, нефиксиращи в съставения АУАН, който всъщност определя рамките на „административното обвинение“ и фиксира параметрите на реципрочната функция, свързана с упражняване правото на защита на въззивника. В ЗАНН не са уредени институти за изменение на обвинението и за отстраняване на допуснати очевидни фактически грешки, поради което всяко подобно несъответствие рефлектира неблагоприятно върху правото на жалбоподателя да узнае пределите на търсената спрямо него отговорност. Обсъденият порок представлява поредно самостоятелно основание за отмяна на оспореното НП като незаконосъобразно.

Съдът констатира, съобразно изложените фактически и правни доводи, че така протеклата фаза на административнонаказателното

производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание е опорочена, поради допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя.

Ето защо, съдът намира, че така издаденото наказателно постановление следва да бъде отменено изцяло като незаконосъобразно, а това обстоятелство обезпредметява обсъждането на останалите релевирани от страните доводи, както и на въпроса за неговата правилност.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 3, т. 2 във вр. с ал. 2, т. 1 ЗАНН, **Софийски районен съд, НО, 106 състав**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло **наказателно постановление № 9939/27.11.2020 г.**, издадено от Г.Г. – началник на 03 РУ-СДВР, с което на основание чл. 257, ал. 1 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР, обн. в ДВ бр. 53 от 27.06.2014 г./ на жалбоподателя АЛ. ИВ. Д., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100,00 /сто/ лева за нарушение на чл. 64, ал. 2 ЗМВР, **като незаконосъобразно.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____